

רזבי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

השמטות

כשי מר' שמשון, תלמיד מוהר"ת (שהוא היה זקנו של ר' שמשון ז"ל מאומן ועל שמו נקרא, ומצבתו בקיבו עם רבי נפתלי, תלמיד רבנו ז"ל, באומן, על בית הקברות החדש), שהוא היה מקרב למוהר"ת ז"ל, הוא היה מבני הנעורים החשובים והנכבדים בעיר, ואביו ומשפחתו היו מתנגדים ומנוגעים אותו מאד מליילך למוהר"ת, הוא לא השיגה עליהם כלל.

כשי פעם אחת בשבת לקחו את המנעלים ואת המלבושים העליונים (כמו המגבעת והמעיל), כדי שלא יוכל לילך למוהר"ת לשלש סעודות, והיו לו יסורים גדולים ולא ידע מה לעשות, ובער בלבבו: איך לא יהיה אצל מוהר"ת. והיה להם מלבוש של ערלים, ולבש אותו, והלך כך, בל כובע עליון וכלי מנעלים ובמלבוש עב של גויים הנ"ל, למוהר"ת ז"ל (או היה בקיץ). והלך כך הרך הרחובות, עד שבא למוהר"ת ז"ל (ומובנים ממילא הבושות ושפיכות דמים שהיו לו, כי הוא היה הנכבד והחשוב מבני הנעורים שבעיר, כנ"ל).

כשי ובשראה אותו מוהר"ת ז"ל כך, הביט מה זאת. ענה ואמר לו: "עס וועט דיר צו נוי קומען" [מקרה זה עוד יהיה לך לתועלת], וכי וכי. וכל ימי היה מקרב למוהר"ת ז"ל. וספר חברו, הר"ר אברהם בער, נכד רבנו ז"ל, שאחר פטירתו ראה אותו שהיה נושא שק עם אבנים על כתפו, ושאל אותו: מה זאת, ואיך עבר עליו שם? השיב לו, שכאשר נפטר לא היו דמים אותו ולא בא למנוחתו, והיו לו יסורים גדולים מזה.

כשי ושמע אומרים איך שבזה המקום הולכים הרך שם תלמידי רבנו ז"ל, ועל-כן רצים כמה נשמות שיעשו להן טובה. ורץ גם-כן בכל כחו, עד שבא לשם וראה את רבי שמואל איוק עובר הרך שם, ובקשו שיעשה לו טובה. השיב לו, שעוד מעט יעבר רבי נפתלי, אולי יעשה לו טובה. ואחר-כך, כשעבר רבי נפתלי, ובקשו גם-כן, השיב לו, שעוד מעט יעבר מוהר"ת, והוא בתיאי יעשה לו טובה.

כשי וכן היה, ועבר מוהר"ת, והתחיל לבכות לפניו והזכיר לו איך שהיה ממקריבו ומאותו השבת, ושאר לו: "עס וועט דיר צו נוי קומען" [הדבר עוד יהיה לך לתועלת]. החזיק בו להוליכו להיכל רבנו ז"ל, ולא הניחו אותו להכניס עד שיזכר אותו מקדם חדש ימים. ואחר-כך טבלו אותו בנהר די-נור, ובפעם ראשון הרגיש כל מיני יסורים שבעולם, ונפלה ממנו כל גשמיות וחסו דהאי עלמא, ובשאר הטבילות הרגיש כל הטעמים והתענגים וטעם גן עדן. ואחר-כך הכניסו אותו להיכל, אבל נשאר עליו החטא, שהוא בעל-חוב לר' אברהם בער הנ"ל, שהיה חיב לו כסף, ועל-כן הוא הולך וכמו משא על כתפו, ובקשו שימחל לו, וכן עשה ומחל לו, ובא למנוחתו.

לצבים

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

פי קרוב אליך הדבר מאד

אי-אפשר לקבל את התורה בכל אדם ובכל זמן, דהינו שזוכה לקיים את התורה ולהבין דרכי התורה על מכונו, שזה עקר בחינת קבלת התורה שבכל זמן בכלליית ובפרטיות בכל אדם, וכל זה אי אפשר כי אם על-ידי יגיעות גדולות, שצריך לשפר מניעות עצומות קדם שזוכה כל אחד לבחינת קבלת התורה, כמאמר רבותינו ז"ל: יגעתי ומצאתי תאמין מצאתי ולא יגעתי אל תאמין וכי, כי צריך להיות מרצה למטר נפשו ממש ולירד לתוך הים ולתוך התהום ממש, בשביל לחפש אחר דרכי התורה הקדושה, הינו לשפר מניעות עצומות שהם ממש כמו ים ותהום.

ואז כשהוא מרצה לזה, והרצון והחשק שיש לו להתורה הקדושה חזק אצלו כל כך, אזי עתה לו השם יתברך שזוכה לשפר כל המניעות, והמניעות מתבטלין מאליהן, כי אין הקדוש ברוך הוא בא בטרונא עם ברותיו, ואין הקדוש ברוך הוא שולח מניעות להאדם שלא יוכל לשברם אם ירצה.

והעקר הוא על-ידי תקף הרצון, כי כל המניעות אינם באים על האדם רק בשביל נסיון והחירה, וגם נמשכין מהקטרוג שמקטרוג השטן על בחינת קבלת התורה בכלל, וכן בפרט.

אבל תקף כשהוא חזק בהרצון הקדושה כל-כך, עד שהוא מרצה למטר נפשו ממש ולשפר כל המניעות, אזי ממילא נתבטלין כל הקטרוגים, כי מאחר שמרצה לשפר מניעות כאלו, בודאי מגיע לו זה לזכות לקבלת התורה בשביל זה, ואז על-ידי זה ממילא נתבטלין כל המניעות, הוזה לקבלת התורה בשלמות.

כי הוא חייך וארך ימין

עקר החיות נמשך מהתורה שמחיה את הכל, כמו שכתוב (דברים ל, ב): כי הוא חייך וארך ימין. ועל-כן בהכרח שכל פח המאכלים שיש להם פח להחיות את האדם, זה הפח הוא בחינת אותיות התורה המלכש בהם ומי שזוכה לאכל בקדושה ובטהרה הוא ממשך קדשת התורה על-ידי אכילתו (תהלים מ, ט) ותורתך בתוך מעי (הלכות דברים הנוהגים בסעודה ד, אות יח)

אם אתה רוצה לראות את רבי נפתלי ורבי שמשון, אתה צריך ללכת למוהר"ת ז"ל.

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"ב מ"ו, 20)

לראות באב"י הנחל

אמונת חכמים (חלק א) =

בשנת תשנ"א, לפני מלחמת המפרץ היתה עצירת גשמים, ובזמן הזה דברו בלם רק מפקד המלחמה. באחד מן הלילות אמר פתאם ר' ישראל לחברים: "זה לא טוב. אין לנו אמונה. אם היה לנו אמונה - היינו שרים י' נח' כל הלילה ואז היה יורד גשם". באותה השנה אחד מהחברים ספר לר' ישראל שחושבים להביא מים מתורבינה, ור' ישראל אמר, שיותר טוב שהשם יתן לנו גשם. בסוף אותו החורף, בחודש ניסן, במהלך השבת ירד גשם רב, ור' ישראל שמח מאוד ואמר: "השם יתברך יכול לתת ביום אחד מה שלא נתן בכל החורף". ובחשק תשנ"ב שאל פתאם ר' ישראל בערב שבת אם יש גשם, וכשהשיבו בשלילה, אמר: "שנוכה לגשם", וכשאיך יצאו החברים - התחיל תכף לטפטף טפות גשם, וכלם תלו זאת בברכתו של ר' ישראל, ובליל שבת התחיל מבול של מים כמה ימים רצופים, וזאת השנה המפורסמת שנתמלאה הכנרת על כל גדותיה. ובשנה זאת ר' ישראל מאוד שמח, והזכיר את הדבור שמוכא בספר המדות (אמונת א), שהמשיח יבוא בשנת ברכה, ואמר: "אולי השנה..."

אחד שאל פעם את ר' ישראל על רב מפרסם בברסלב אם ר"י אוחז ממנו, השיב ר' ישראל: "העקר הוא רבנו הקדוש רבי נחמן! זה העקר והיסוד של כל התורה ושל כל אחד מישראל".

ר' ישראל ספר, שפעם אחת היה אמור להפגש עם ר' ישראל קרדונר, אולם ר' ישראל קרדונר לא הגיע, והיה לו צער גדול מחמת זה. ואמר, שאם הוא היה מגיע, היה עדין אתנו ביחד.

הדינים שבזה העולם העשויה, על-ידי השלשה ימים שביצירה שעולים מיב שהם שם של מיב שבראשיתבות של תפלת רבי נחוניא בן הקנה, שהוא, אגא בכח גדלת ימינך תתיר צרוכה. קבל רנת עמך שגבנו טהרנו נורא. נא גבור דורשי יחודך ככבת שמרם, ברכם טהרם רחמך צדקתך תמיד גמלם. חסין קדוש ברב טובך טהל עתך. יחיד גאה לעמך פנה וזכרי קדשתך. שועתינו קבל ושמע צעקתנו יודע תעלומות, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. ובעולם הבריאה יהיו נמתקין הדינים על-ידי השלשה ימים שהם שני שמות (אקייק יק"ו) שעולים מיב, ובאצילות יהיו נמתקין על-ידי שם הויה פשוט, ומלא, ומלא דמלא, שעולה מיב אותיות.

אגא רחם מלא רחמים, רחם על החולה הזה (או על האיש הזה אם הוא בשאר צרה, ר"ל), ותעזר כל השלשה ימים שבבינה עלאה שבכל השלש עולמות, אצילות, בריאה, יצירה. שהם יד-הגדולה, יד-החזקה, יד-הרכמה ועל-ידיה תמתיק ותבטל כל הדינים שבזה העולם העשויה, מעל החולה הזה ומכל ישראל, ותפדה אותו מהרה מכל הצרות וכל הדינים שגורו עליו אפלו אם הוא אחר גורדין, ותשלח לו מהרה רפואה שלמה מן השמים, רפואת הנפש ורפואת הגוף בתוך שאר חולי ישראל.

ותורני ותלמדני בכל-עת שביאנו לז מעות על פדיון, שאזכה לידיע ולכבן האמת, כמה וכמה מעות צריך האיש לתן בשביל פדיונו כפי הדינים הפאחזים בו.

גם תרחם על המביא הפדיון שלא יהיה קמצן, ויתן כפי מה שצריך לתן באופן שיצאו ממנו כל הדינים ויגיעו ויעלו להשלשה ימים העליונים הקדושים. ויהיה נמתק בשרשן העליון שבבינה עלאה. כי גלי יודע לפניך שאין אתי יודע עד מה אין להתנהג בזה.

רחם מלא רחמים, על הדור העני הזה, אשר אין מי יעמד בעדנו. רחם על כלל ישראל ועל החולה הזה, ותמתיק ותבטל כל הדינים מעליו ומעל כל ישראל, ותפאחו מהרה רפואה שלמה ותחלימהו ותחיהו ותשיבהו לאיתנו בקרוב, ותעזר לבו שישוב אליך באמת מהרה, ותמלא עליו רחמים כי אתה הוא בעל הרחמים.

"פדה אלקים את ישראל מכל צרותיו", כי אין לנו על מי להשען כי אם על אבינו שבשמים, כמו שכוננו, ויחל ישראל אל ה' כי עם ה' החסד והרבה עמו פדות. והוא יפדה את ישראל מכל ענותיו. אמן בן יהי רצון: (לקוטי תפילות - מתוך תפילה קכ"ג)

חז"ל

ר' ישראל ספר, שבשרי ישראל קרדונר התקרב לרבנו, אביו, אשר היה סוחר גדול ועשיר, התנגד לזה מאוד, ולכן גרש אותו מביתו והדיר ממנו את חלק ירשתו, אולם אחר-כך בשראה אביו אין השתנה לטובה ואין הוא מקים מצות כבוד אב ואם על-ידי התקרבותו לצדיק, חזר בו מהתנגדותו ונתן לו חלק יותר גדול מאחיו בירשה.

פעם נגשו שני נכדים של רבנו הקדוש לר' ישראל, ואחד מהם שאל למה כתוב בפתק י' נח נחמן מאומן בלי רבי, השיב לו ר' ישראל: "אם אתה שואל שאלות כאלה, אתה לא הנכד של רבנו". בהמשך השיחה אמר הנכד השני על הנכד הראשון, שהוא חושב שהוא המשיח. השיב ר' ישראל שזה אי אפשר, כי המשיח הוא בן ארבע. (השני - אומן)

רבנו ז"ל אמר: "כשפועלים באיזה דבר בדרבי נעם, ולפעמים דמה שבכח היו פועלים יותר - שידעו, שבכל זאת בדרבי נעם אפשר הרבה יותר לפעול". [אן מען פועלט נאר מיט גוטען, און או עס דאכט זיך אן מען האט מיט ביזקען יא געפועלט - נאל מען וויסען, או מיט גוטען וואלט מען א סאך מער געפועלט].

פלוגי ופדהו מהרה מכל הצרות ומכל מיני חלאים ויסורין ומכאובים ומחוששים, ותמתיק ותבטל כל הדינים מעליו בזכות המעות שנתן לזדי על פדיון. רחם עליו ויהיה נחשב המעות שנתן לזדי כאלו הגיע המעות לידי הצדיקים הקדושים שיודעים לעשות פדיון ולהמתיק ולבטל הדינים על-ידי שלוקחים בידם המעות שבו אחיות הדינים, כי אני מוסר זדי וכל פונת לבי ודעתי עליהם, ויהיה עשיתי כעשיתם וזדי כידם ופי כפיהם. והם יכתו בעדנו לטובה לעשות פדיון כראוי על-ידי המעות הזה שבא לזדי, וימתיקו ויבטלו כל הדינים מעל (פלוגי בן פלוגי) בשרשן העליון שבבינה עלאה, ויהיו נמתקין

ערב ראש השנה ראוי לתן על פדיון.

יהי רצון מלפניך, שימתקו הדינים והגבורות הקשות מעל (פלוגי בן פלוגי) על-ידי פלא עליון שהוא חסדים גדולים ורחמים גמורים ופשוטים שאין בו תערוכות דין כלל. מלך גואל ומושיע פודה ומציל ומפרנס ועונה ומרחם בכל-עת צרה וצוקה, רחם על החולה (פלוגי בן